

Äiti-Kirsti jouluna 2017

VAPAHTAJAN SIUNAAMA JOULUJUHLAA TEILLE, YSTÄVÄNI!

AFRIKAN MATKA

Sain tehdä ikimuistaisen matkan Pohjois-Ugandaan neljälle eteläsudanilaisten pakolaisleirille SLEY:n lähettien Saarenke-tojen kanssa. Evankeliumiyhdistys tekee Ugandan leireillä työtä yhdessä Etelä-Sudanin luterilaisen kirkon kanssa. Leireille pystytetään pressukirkkoja, joissa evankelistat pitävät jumalanpalveluksia. Pastorit pääsevät paikalle harvemmin, mutta kun he pääsevät, he kastavat ja konfirmoivat suuren joukon ihmisiä. Niin tapahtui minunkin matkani aikana, koska mukana olivat pastorit Antti ja Emmanuel.

Meidän piti saada lupa leireillä käymiseen Ugandan pääministerin toimistosta, mikä ei ollut ihan helppo juttu. Samaten meidän piti käydä ilmoittautumassa kunkin leirin johtajalle YK:n toimistoissa.

Kuulin leireillä sydäntä särkeviä kertomuksia Etelä-Sudanin sodasta ja sen julmuuksista. Liekö sitä julmuutta olemassa-kaan, jota ei tuossa maassa olisi harjoitettu, kun heimot sotivat keskenään ja hallituksen joukot sähläävät siinä välissä. Usein tapahtuu niin, että jokin aseellinen joukko piirittää kylän ja alkaa ampua kaikkea, mikä liikkuu. Ihmiset koettavat päästä pakoon ja rajan yli henkensä hädässä. Kaikilta on kuollut omaisia, ja kaikki ovat nähneet kauheuksia, myös lapset.

Miehiä ei leireillä juuri ole. He sotivat jossain armeijassa, koettavat varjella omaisuuttaan kotikylässään tai ovat jo kuolleet. Naiset koettavat pärjätä lastensa kanssa YK:n avun varassa. YK jakelee sen verran maissia, papuja ja kasvisrasvaa, että henki säilyy jollain lailla, mutta yleensä ruoka ehtii loppua kesken kuukauden. Sairaanhoidokin on surkeassa jamassa, ja koulunkäynti turhauttavaa: satoja lapsia yhdessä luokassa (tai puun alla), opettajan ääni ei kuulu, eikä mitään opita.

Viikon huippuhetki kristityille on jumalanpalvelus. Sitä varten kuorot harjoittelevat ohjelmaa: lapsilla on oma kuoronsa, nuorilla omansa ja naisilla omansa. Laulaen ja tanssien kuoro saapuu sitten pressukirkkoon ja esittää ohjelmansa. Siinä on totisesti sydän mukana. Minun kurkkuani kuristi liikutus nähdessäni noiden paljon menettäneiden ihmisten ylistävän kaikesta huolimatta Jumalaa.

Vaikka kyllähän Jumalalle valittaakin saa. Nuoret olivat tehneet ihan itse tällaisen laulun:

*Ei ole isää, hän kuoli sodassa
eikä äiti tiedä, mitä tehdä.
Herra, minne me menisimme,
Herra muista meitä.*

*Emme tiedä missä olemme
Kongossa vai Ugandassa,*

*Herra, emme tiedä, mitä tekisimme,
Herra muista meitä.*

Edessä Anitan isovelji, sitten Anita, takana heidän mummonsa.

Minä siis opetin neljällä leirillä ilosanomapiiriä. Acholin kielelle, jota useimmat pakolaiset puhuvat, oli käännetty pieni ilosanomaopas. Kurssi oli hyvin riisuttu versio niistä kursseista, joita olen tähän asti pitänyt. Mutta ihme tapahtui taas: jotkut ihmiset innostuivat asiasta. Etenkin nuoret. Jospa opetus olisi mennyt sen verran perille, että jokunen piiri saataisiin pyörimään noilla leireillä.

Liisa S. pressukirkon edessä

Tässä pieni sitaatti päiväkirjasta viimeiseltä leiriltä, jossa ei ollut edes pressukirkkoa:

Miesten piirit pyörivät hyvin, mutta naistenpiiriä minun piti auttaa alkuun. Aiheena heillä oli ryöväri ristillä. Piiriä veti nuori ja hento evankelistan vaimo. Ryhmä oli kauhean iso eikä vetäjän ääni meinannut kuulua. "Oletko sinä koskaan rukoillut vihamiehen puolesta, kuten Jeesus tässä rukoilee: Isä anna heille anteeksi?" kysyin, ja kaikki naiset vastasivat myöntävästi. Ehkä he luulevat, että kysymyksiin on annettava hurskas vastaus. Tai sitten he todella ovat rukoilleet tuon rukouksen.

Piirien päätyttyä oli vielä ruoka, hyvästelytilaisuus ja vaatemarkkinat. Mukanamme tuomamme vaatteet leviteltiin sen puun alle, jonka katveessa jumalanpalvelukset pidetään. Ensin saivat pikkutyöt hakea itselleen jonkin vaatteet. Sitten pojat, sitten nuoret, sitten naiset. Kaikille ei vaatteita riittänyt. Jokainen perhekunta sai myös oman saippuatankonsa; Saarenkedot olivat ostaneet niitä 50 kappaletta. Kaikki paitsi viimeiset kolme poikaa, heille ei saippuota enää riittänytkään.

Menin juttelemaan kokouksen jälkeen juuri noiden poikien kanssa. Kävi ilmi, ettei heillä ole isää eikä äitiä. Godwill sanoi olevansa 15-vuotias, Mike ja Joel olivat kolmentoista. Kaksi pojista oli saanut jonkin vaatteet, kolmas ei mitään. T-paita hänen päällään oli siinä kunnossa, että siinä alkoi olla enemmän reikiä kuin ehjiä kohtia.

Muistelin omaa isääni, joka joutui pakenemaan sotaa kodistaan Godwillin ikäisenä. Olisin halunnut tehdä jotain noiden poikien hyväksi, mutta olimme jo lähdössä pois. "Mitä te kaikkein eniten toivoisitte saavanne?" kysyin pojilta. Vastaus tuli kuin kaapin hyllyltä: "Knowledge, tietoa!" Kouluun he halusivat, ja olivat kyllä niin fiksun tuntuisia, että varmasti he siellä pärjäisivätkin.

Niine hyvineen minun piti jättää nuokin pojat kurjalle leirilleen. Kyynelet pyrkivät silmiini. Mitä lienevät poikaparat jo nähneet ja kokeneet lyhyen elämänsä aikana? Oi Herra, auta heitä! Kysyin pastorilta paljonko yhden oppilaan lähettäminen kunnolliseen ugandalaiseen kouluun maksaisi. Noin 250 euroa vuodessa kuulemma.

Mike, Godwill ja Joel

Jos joku kirjeeni lukijoista haluaa auttaa Etelä-Sudanin pakolaisia, sen voi tehdä SLEY:n kautta. Danske Bank. IBAN: FI13 8000 1500 7791 95. Maininta: pakolaistyöhön Ugandassa.

Pistän koko pitkän matkakertomukseni nettiin ilosanomapiirin sivuille valokuvien kera, lukekaa sieltä.

ÄITINI MUISTOLLE

Äiti pääsi taivaalliseen joulujuhlaan adventin aattona. Huhtikuussa hän oli saanut massiivisen aivoverenvuodon, josta ei teoriassa ollut mahdollista toipua. Äiti kuitenkin toipui niin hyvin, että pääsi jo asumaan omaan asuntoonsa, tosin pyörätuolissa. Hän ehti asua kotihoidon varassa kuukauden, ennen kuin aivoinfarkti iski. Silloin häneltä meni puhekyky. Se kyllä onneksi palautui osittain.

Viikot terveyskeskuksen vuodeosastolla olivat raskaita. Veimme äidin kotilomalle aina kun voimme, ja päätimme ryhtyä hoitamaan häntä kotona kuntoutusjakson jälkeen. Muutkin siskot osallistuivat toki äidin hoitamiseen, jotkut vaativan työnsä ohella.

Minun piti kuitenkin lähteä Afrikkaan työmatkalle lokakuun loppupuolella. Olin sopinut matkan jo ennen äidin sairastumista, enkä oikein voinut sitä peruakaan.

Äiti piti poissa ollessani viedä pari viikoksi intervallihoitoon, missä hän ei viihtynyt ollenkaan. Paljon hän oli siellä itkennyt. Ilo oli suuri, kun palasin pitkältä matkaltani takaisin Iisalmeen. Ehdimme viettää yhden viikon yhdessä. Äiti iloitsi vilpittömästi katsellessaan kuvia Afrikasta ja kuullessaan, mitä olin siellä kokenut ja tehnyt. Kiitin häntä siitä, ettei hän ollut koskaan kieltänyt minua lähtemästä lähetysmatkoille ympäri maailmaa. Ei edes sairaana ollessaan.

Viikon kuluttua paluustani iski äidin aivoihin toinen infarkti. Sen jälkeen äiti ei enää syönyt eikä juonut. Hoidimme häntä kotona myös nuo viimeiset kahdeksan päivää. Osan niistä äiti oli tajuisaan, ymmärsi mitä sanoimme ja koetti itsekin sanoa jotain, mistä emme oikein saaneet selvää.

Sen viikon äiti eli virsien varassa. Minä lauloin, siskoni ja lankoni lauloivat ja muun ajan soivat tutut ja rakkaat virret CD:ltä tai youtubesta. Näin, miten äiti eli virsien sanoista, joita hän oli itse laulanut ja soittanut vuosikymmenten ajan. Ne puhuivat hänelle ja lohduttivat häntä hänen viimeisessä sodassaan viimeistä vihollista vastaan.

*Kun päättyy kerran matkani
lähetä Herra enkeli / luoksesi minut tuomaan.
Ruumiini kerran kätköön maan
nimeesi Jeesus siunataan, / se ota armos huomaaan.
Kun herätät sen kuolleista,
suo minun taivaan riemussa / katsella kirkkauttasi
ja nähdä rakkaat kasvosi.
Oi Herrani, suot autuuden / suot autuuden.
Ylistys Herran ikuinen! (376:3)*

Virren sanoilla äiti myös hyvästeli koko suuren sukunsa. Kyynelet silmissään hän kuunteli, kun minä veisasin:

*Syliisi hellään sulje nyt Jeesus lapsemme
ja heidän kanssaan kulje ja heitä suojele.
Se syli jossa kannat on seurakuntasi.
Kun siinä kodin annat, he saavat suojaasi.
Suo ettei heitä voita pettävä maailma,
vaan itse heitä hoida kasteensa liitossa.
Ja kiitos että kerran on taivas kotimme.
On koti luona Herran, Jumalan lapsille. (468)*

Kuolinilmoitukseensa äiti oli valinnut sanat virrestä 632: *”Saan kruunun siellä, / ja puvun vielä: / tuon pyhän vaatteen / Kristuksen vanhurskauden.”* Ei äiti hetkeäkään ajatellut pääsevänsä perille omien tekojensa varassa – siihen tarvittiin Jeesuksen sovitustyötä ja hänen lahjavanhurskauttaan.

Kiitos, äiti, perinnöstäsi!

Alkuvuoden ohjelmaa:

Raamattupäivä Lahden Lutherin kirkolla 13.1. Aiheena Jeremia. Järjestää SLEY. Miehetkin ovat tervetulleita.

Naistenpäivät Porissa 9.2 Järjestää LHPK

Menen Hernejärvelle laittamaan joulua veljeni pikkutytyöille. Äidin hautajaiset pidetään vasta 29.12.

Mailis

[mailis.janatuinen\(at\)gmail.com](mailto:mailis.janatuinen(at)gmail.com)

Sepetlahdentie 2-4 D 33. 02230 Espoo

Mahdollinen tuki ilosanomamatkoja, materiaalin kääntämistä ja kirjojen kustantamista varten ulkomailla: Suomen Luther-säätiö, tili: FI19 1012 3000 2092 60. Viite: 3311

